Societat | Pep Martí i Vallverdú | Actualitzat el 02/03/2021 a les 21:43

Barça, menys que uns dirigents

?«En poques institucions del país s'ha mostrat tant a les clares la manca d'una classe dirigent com al club»

Al Barça sempre li ha costat tenir sort. En això, segurament ha estat un bon termòmetre del bo i millor, i també del pitjor, de la societat catalana. Per qui vulgui connectar amb el passat del Barça, en com es va forjar la visió del "més que un club", cal llegir les memòries d'Armand Carabén, el gerent dels anys d'Agustí Montal, l'home que va ser cabdal en la contractació de Johan Cruyff i que simbolitza el lligam entre l'entitat i el país antifranquista. Les memòries es titulaven *Catalunya és més que un club?* i estaven plenes d'episodis sucosos. Val la pena tornar-hi aquests dies, després del darrer capítol del Barçagate i, aquest dilluns, la detenció de Josep Maria Bartomeu i altres directius.

L'actual crisi de l'entitat reflecteix de manera molt aproximada la que viuen la societat catalana i les del nostre entorn. És una crisi sistèmica, que es manifesta en tots els àmbits, de l'econòmic al cultural. És també, i sobretot, una crisi institucional i de lideratge. En el cas de Catalunya, és una crisi que colpeja amb la pitjor realitat les retòriques sobre el país millor que pretenem.

La imatge de Catalunya al món no es pot entendre sense el Barça i tot el que representa. D'aquí la gravetat de la ferida que suposa aquesta crisi. La internacionalització del país té en el Barça el seu millor buc insígnia. L'ensulsiada que ara pateix el club ha de tenir, per tant, algun efecte negatiu en la imatge que aquests dies desprèn l'entitat. Com en va tenir, i molt, de positiu, en els anys daurats de l'equip de Pep Guardiola, quan el Barça guanyava, però també triomfava en l'intangible: el prestigi i els valors.

En la gestió i els equips directius de la casa ha quedat retratada la pitjor actuació de les elits. En poques institucions del país s'ha mostrat tan a les clares la manca d'una classe dirigent com al Barça. Perquè és molt diferent classe dirigent a classe dominant. Les darreres juntes s'han caracteritzat per una suma dels pitjors ingredients d'un poder sense control: la patrimonialització del club, la mediocritat dels màxims responsables, l'espionatge contra els discrepants interns o externs, les maledicències i la manca de control democràtic.

Com a moltes altres entitats de la societat civil, la democràcia no ha acabat de penetrar plenament en el Barça, on la junta -i especialment el president- continua sent l'únic poder real, sovint sense contrapesos. El que ha passat al Barça és un exemple més del molt que hi ha encara a fer per assolir veritablement una societat civil oxigenada, amb control efectiu de qualitat i transparència de gestió.

És possible que, amb perspectiva, acabi sent més representatiu dels millors valors de la societat catalana el Barça que va resistir durant el franquisme que el que va sorgir de la Transició, amb algunes excepcions. És important saber girar full en les properes eleccions. Però tant o més que això, ho serà saber establir uns mecanismes i unes institucions de govern intern que facilitin que el Barça pugui aixecar el cap després d'aquesta.